

Αριθμός 41/2022
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Δ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ευστάθιο Νίκα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (λόγω κωλύματος της Αντιπρόεδρου Κωστούλας Φλουρή - Χαλεβίδου), Μαρία Βάρκα, Άννα Αγγελάτου - Βασιλείου, Γεωργία Κατσιμαγκλή και Αλεξάνδρα Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες. Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 24 Σεπτεμβρίου 2021, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τους Υπουργούς Οικονομικών και Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, που κατοικοεδρεύουν στην Αθήνα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον Εμμανουήλ Μουστάκη, Πάρεδρο ΝΣΚ, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Α. χας Β. Π., το γένος Σ. Κ., 2) Μ. Π. του Β. και 3) Φ. συζ. Δ. Μ., το γένος Β. Π., κατοίκων ..., οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Παναγιώτη Κατσαδούρη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 25-4-2013 αίτηση των ήδη αναιρεσειουσών, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάστηκε με την από 29-5-2013 κύρια παρέμβαση του ήδη αναιρεσείοντος. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2481/2015 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 6076/2018 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσείον με την από 1-11-2019 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, με Εισηγήτρια την Αρεοπαγίτη Αλεξάνδρα Αποστολάκη, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων του Ν 2664/1998 "Περί Εθνικού Κτηματολογίου" 1 παρ. 2 εδάφ. α' και παρ. 3 περ. α' , 6 παρ. 1, 2 και 3, όπως όπως οι παρ.2 και 3 του τελευταίου αυτού άρθρου αντικαταστάθηκαν με τη διάταξη του άρθρου 2 παρ.3 του Ν 4164/2013, συνάγεται ότι, στην περίπτωση ανακριβούς πρώτης (αρχικής) εγγραφής στο κτηματολογικό βιβλίο του ακινήτου, όταν με την ανακριβή εγγραφή φέρεται το ακίνητο ως "άγνωστου ιδιοκτήτη", όποιος ισχυρίζεται ότι έχει εγγραφτέο στο Κτηματολόγιο δικαίωμα στο ακίνητο ασκεί αίτηση ενώπιον του Κτηματολογικού Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου και, μέχρις ότου οριστεί αυτός, στο Μονομελές Πρωτοδικείο της τοποθεσίας του ακινήτου, που δικάζει κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, προκειμένου να ζητήσει διόρθωση της ανακριβούς πρώτης (αρχικής) εγγραφής. Αντικείμενο της εν λόγω δίκης είναι η διαπίστωση της ύπαρξης του σχετικού εγγραφτέου δικαιώματος του αιτούντος και η διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, σύμφωνα με τη διαπίστωση αυτή, χωρίς τη διάγνωση κανενός αμφισβητούμενου δικαιώματος, αφού η εγγραφή "άγνωστου ιδιοκτήτη" δεν ενέχει τέτοια αμφισβήτηση, αλλά ακριβώς την έλλειψη διαπίστωσης του δικαιώματος που υπάρχει. Έτσι, αντικείμενο της δίκης που ανοίγεται δεν είναι η αυθεντική διάγνωση αμφισβητούμενου δικαιώματος, ανεξάρτητα από το ότι ελέγχεται ως προϋπόθεση η ύπαρξη συγκεκριμένου δικαιώματος για τη ζητούμενη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, χωρίς όμως να καλύπτεται με ισχύ δεδικασμένου. Γι' αυτό, άλλωστε, η διάταξη του άρθρου 6 παρ. 3 του ν. 2664/1998 αναφέρεται μόνο στη διόρθωση της πρώτης (αρχικής) εγγραφής, όχι, όμως, και στην αναγνώριση του δικαιώματος που προσβάλλεται με την εγγραφή αυτή, ενώ στην τροποποιημένη αυτή διάταξη ορίζεται ότι "εάν η αίτηση απορριφθεί ως νομικά ή ουσιαστικά αβάσιμη, ο αιτών μπορεί να ασκήσει αγωγή κατά του Ελληνικού Δημοσίου..." (ΑΠ 812/2020, ΑΠ 1020/2018, ΑΠ 208/2017). Από την παραδεκτή επισκόπηση των διαδικαστικών της δίκης εγγράφων προκύπτουν τα ακόλουθα: Οι ήδη αναιρεσίβλητες με την από 25-4-2013 αίτησή τους ζήτησαν τη διόρθωση της πρώτης εγγραφής στο Κτηματολογικό Γραφείο Κρωπίας για επτά (7) ακίνητα, που βρίσκονται στο Γέρακα Αττικής και φέρονται στα κτηματολογικά βιβλία ως

αγνώστου ιδιοκτήτη κατά ποσοστό 62,5% εξ αδιαιρέτου, παρότι ανήκουν στη συνιδιοκτησία τους κατά ποσοστό εξ αδιαιρέτου 9,722% στην πρώτη, 14,583% στη δεύτερη και 14,583% στην τρίτη, ώστε να εμφανίζονται συγκύριες των ακινήτων αυτών κατά το ποσοστό συγκυριότητας καθεμίας αιτούσας. Το Ελληνικό Δημόσιο με την από 29-5-2013 κύρια παρέμβασή του, επικαλούμενο δικαίωμα κυριότητας στα αναφερόμενα τμήματα των δύο (2) πρώτων από τα ανωτέρω ακίνητα, ζήτησε, όπως περιόρισε το αίτημά του, την απόρριψη της αίτησης και τη διόρθωση των κτηματολογικών εγγραφών, προκειμένου να καταχωρηθεί το δικαίωμα κυριότητάς του κατά ποσοστό 62,5% εξ αδιαιρέτου επί των οικοπεδικών αυτών τμημάτων. Επί της αίτησης και της κύριας παρέμβασης εκδόθηκε η 2481/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας, με την οποία έγινε δεκτή η αίτηση και απορρίφθηκε η κύρια παρέμβαση ως ουσιαστικά αβάσιμη. Κατόπιν έφεσης του κυρίως παρεμβαίνοντος εκδόθηκε η 6076/2018 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε κατ' ουσίαν η έφεση. Κατά το άρθρο 281 ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής το δικαίωμα, στην έννοια του οποίου περιλαμβάνεται και το εμπράγματο τοιοῦτο, θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικώς, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, χωρίς κατά νόμο να εμποδίσουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού εκείνη τείνει στην ανατροπή κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο, με επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο. Απαιτείται δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος, να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από τη συμπεριφορά του δικαιούχου, σε συνάρτηση και με εκείνη του υπόχρεου και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Απαιτείται ακόμη οι πράξεις του υπόχρεου και η υπ' αυτού

δημιουργηθείσα κατάσταση, επαγόμενη ιδιαιτέρως επαχθείς για τον υπόχρεο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σύνδεσμο με την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου. Μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου και όταν ακόμη δημιούργησε την εύλογη πεποίθηση στον υπόχρεο ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή ότι δεν πρόκειται αυτό να ασκηθεί, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική την μεταγενέστερη άσκηση αυτού, αλλά απαιτείται να συντρέχουν, προσθέτως, ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες, κυρίως, από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου και του υπόχρεου, ενόψει των οποίων και της αδράνειας του δικαιούχου, η επακολουθούσα άσκηση του δικαιώματος, τείνουςα στην ανατροπή της διαμορφωθείσας κατάστασης υπό τις ανωτέρω ειδικές συνθήκες και διατηρηθείσας για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, να εξέρχεται των από την ανωτέρω διάταξη διαγραφομένων ορίων. Η ειρημένη δε αδράνεια του δικαιούχου, που δεν είναι απαραίτητο να προκαλεί αφόρητες ή δυσβάστακτες για τον υπόχρεο συνέπειες, ενώ αρκεί και η επέλευση δυσμενών απλώς για τα συμφέροντά του επιπτώσεων, πρέπει να υφίσταται επί μακρό χρονικό διάστημα, πλην ελάσσονα του για την παραγραφή του δικαιώματος από το νόμο προβλεπόμενου, από τότε που ο δικαιούχος μπορούσε να ασκήσει το δικαίωμά του (ΟΛΑΠ 7/2002, ΟΛΑΠ 8/2001, ΑΠ 1225/2017, ΑΠ 1658/2017). Εξάλλου, κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης, αν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου. Τούτο συμβαίνει αν, για την εφαρμογή κανόνα ουσιαστικού δικαίου, το δικαστήριο απαίτησε περισσότερα στοιχεία ή αρκέσθηκε σε λιγότερα στοιχεία από εκείνα που απαιτεί ο νόμος, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται εν όψει των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως δέχθηκε, ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός, όταν το δικαστήριο εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε, ότι αποδείχθηκαν, δεν ήσαν αρκετά για την εφαρμογή του ή δεν εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή

των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη, στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται (ΟΛΑΠ 1/2013, ΑΠ 343/2020, ΑΠ 166/2020). Τέλος, κατά το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης και αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στη έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, έλλειψη νόμιμης βάσης, λόγω ανεπαρκών ή αντιφατικών αιτιολογιών, υπάρχει, όταν από το αιτιολογικό της απόφασης, που συνιστά την ελάχιστο πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν προκύπτουν κατά τρόπο πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία, σύμφωνα με το νόμο, είναι αναγκαία για την κρίση στη συγκεκριμένη περίπτωση ότι συντρέχουν οι όροι της διάταξης που εφαρμόσθηκε ή ότι δεν συντρέχουν οι όροι της εφαρμογής της. Ιδρύεται, δηλαδή, ο λόγος αυτός αναίρεσης, όταν από τις παραδοχές της απόφασης δημιουργούνται αμφιβολίες για το αν εφαρμόσθηκε ορθώς ή όχι ορισμένη ουσιαστική διάταξη νόμου. Αναφέρεται σε πλημμέλειες αναγόμενες στη διατύπωση του αποδεικτικού πορίσματος και δεν ιδρύεται, όταν υπάρχουν ελλείψεις που ανάγονται στην εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα στην ανάλυση, στάθμιση και αξιολόγηση αυτών και στην αιτιολόγηση του πορίσματος που έχει εξαχθεί από αυτές, αρκεί τούτο να εκτίθεται πλήρως, σαφώς και χωρίς αντιφάσεις (ΟΛΑΠ 15/2006, ΟΛΑΠ 24/1992, ΑΠ 10/2020, ΑΠ 1225/2017). Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε (ΑΠ 1547/1997).

Από την επισκόπηση της προσβαλλομένης απόφασης προκύπτει, ότι το Εφετείο δέχθηκε μετά από εκτίμηση των αποδείξεων κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του τα ακόλουθα περιστατικά: "Με την υπ' αριθμ. ... δήλωση αποδοχής κληρονομιάς της συμβολαιογράφου Κρωπίας Φανής Καλλίρη-Αποστόλου, που έχει μεταγραφεί νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του τέως Δήμου Κρωπίας σε τόμο 640 και με αριθμό 303, οι εφεσίβλητες αποδέχθηκαν την εξ αδιαθέτου επαχθείσα σε αυτές κληρονομιά του αποβιώσαντος, στις 20.4.1998, Β. Π. του Κωνσταντίνου, συζύγου της πρώτης και πατέρα των λοιπών, η οποία

συνίσταται σε ποσοστό 9,722% εξ αδιαιρέτου για την πρώτη και σε ποσοστό 14,583 % εξ αδιαιρέτου για κάθε μία από τις δεύτερη και τρίτη των εφεσιβλήτων επί των παρακάτω αναφερομένων οικοπέδων, που βρίσκονται εντός του εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως του πρώην δήμου και νυν δημοτικής ενότητας Γέρακα του Δήμου Παλλήνης Αττικής, ήτοι:

1. ενός οικοπέδου, εμβαδού 309 τ.μ., που βρίσκεται στη γειτονιά "Κέντρο Γέρακας Αττικής", επί της οδού Καλύμνου, φέρει τον αριθμό 12N του Ο.Τ. 655, εμφανίζεται στο από Ιανουάριο 1993 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Μ., το οποίο είναι προσαρτημένο στην υπ' αριθμ. 2766 πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, περικλείεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία ΑΒΓΔΕΑ και συνορεύει βόρεια εν μέρει σε πλευρά ΒΓ μήκους 8,24 μέτρων με το υπ' αριθμ. ένα (1) οικόπεδο ίδιου τετραγώνου ιδιοκτησίας αγνώστου και εν μέρει σε πλευρά ΓΔ μήκους 6,95 μέτρων με το υπ' αριθμ. δέκα (10) οικόπεδο ίδιου τετραγώνου ιδιοκτησίας αγνώστου, νότια σε πρόσοψη ΑΕ μήκους 16,17 μέτρων με την οδό Καλύμνου, πλάτους έξι (6) μέτρων, ανατολικά σε πλευρά ΔΕ μήκους 20,36 μέτρων με το υπ' αριθμ. πέντε (5) οικόπεδο ίδιου τετραγώνου και δυτικά σε πλευρά ΑΒ μήκους 20,34 μέτρων με το υπ' αριθμ. τέσσερα (4) οικόπεδο ίδιου τετραγώνου ιδιοκτησίας αγνώστου.

2. ενός οικοπέδου, εμβαδού 611,70 τ.μ., που βρίσκεται στη γειτονιά "Κέντρο Γέρακας Αττικής", επί της οδού Ιθάκης, φέρει τον αριθμό 14N του Ο.Τ. 612, εμφανίζεται στο από Ιανουάριου 1993 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Μ., το οποίο είναι προσαρτημένο στην υπ' αριθμ. 2766 πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, περικλείεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα ΑΒΓΔΕΖΗΑ και συνορεύει βόρεια εν μέρει σε πλευρά ΒΓ μήκους 22,15 μέτρων, εν μέρει σε πλευρά ΓΔ μήκους 12,12 μέτρων, εν μέρει σε πλευρά ΔΕ μήκους 4,24 μέτρων και εν μέρει σε πλευρά ΕΖ μήκους 9,03 μέτρων με το υπ' αριθμ. ένα (1) οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου, το υπ' αριθμ. δύο (2) οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου και το υπ' αριθμ. τρία (3) οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου, νότια σε πλευρά ΑΗ μήκους 47,13 μέτρων με το υπ' αριθμ. 13N οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου ανατολικά σε πλευρά ΗΖ μήκους 12,57 μέτρων με το υπ' αριθμ. έξι (6) οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου και δυτικά σε πρόσοψη ΒΑ μήκους 13,39 μέτρων με την οδό Ιθάκης, πλάτους οκτώ (8) μέτρων.

3. ενός

οικοπέδου, εμβαδού 235,40 τ.μ., που βρίσκεται στη γειτονιά "Κέντρο Γέρακας Αττικής", επί της οδού Γέρακα, φέρει τον αριθμό 7 του Ο.Τ. 703, εμφανίζεται στο από Ιανουάριου 1993 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Μ., το οποίο είναι προσαρτημένο στην υπ' αριθμ. 2766 πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, περικλείεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα ΑΒΓΔΑ και συνορεύει βόρεια σε πλευρά ΔΑ μήκους 27,51 μέτρων με το υπ' αριθμ. έξι (6) οικόπεδο ιδιοκτησίας Κωτσαρά, νότια σε πλευρά ΓΒ μήκους 27,48 μέτρων με το υπ' αριθμ. οκτώ (8) οικόπεδο ιδιοκτησίας Συκαρά, ανατολικά σε πρόσοψη ΑΒ μήκους 8,51 μέτρων με την οδό Γέρακα και δυτικά σε πλευρά ΓΔ μήκους 8,62 μέτρων με το υπ' αριθμ. δεκατέσσερα (14) οικόπεδο ιδιοκτησίας Νησιωτάκη. 4. ενός οικοπέδου, εμβαδού 330,60 τ.μ., που βρίσκεται στη γειτονιά "Κέντρο Γέρακας Αττικής", επί της οδού Φθιώτιδας, φέρει τον αριθμό 9Ν του Ο.Τ. 723, εμφανίζεται στο από Ιανουάριου 1993 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Μ., το οποίο είναι προσαρτημένο στην υπ' αριθμ. 2766 πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, περικλείεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα ΑΒΓΔΕΑ και συνορεύει βόρεια εν μέρει σε πλευρά ΒΓ μήκους 10,92 μέτρων και εν μέρει σε πλευρά ΓΔ μήκους 3,72 μέτρων με το υπ' αριθμ. τρία (3) οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου, νότια σε πρόσοψη ΑΕ μήκους 14,38 μέτρων με την οδό Φθιώτιδας, πλάτους έξι (6) μέτρων, ανατολικά σε πλευρά ΔΕ μήκους 22,73 μέτρων με το υπ' αριθμ. οκτώ (8) οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου και δυτικά σε πλευρά ΑΒ μήκους 22,75 μέτρων με το υπ' αριθμ. επτά (7) οικόπεδο ιδιοκτησίας αγνώστου. 5. ενός πρώην αγρού, εμβαδού 1.900 τ.μ., στη θέση "Δέση" (ήδη οικοπέδου στη γειτονιά "Γαργητός"), όπως εμφανίζεται στο από Οκτωβρίου 1995 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Μ., το οποίο είναι προσαρτημένο στην υπ' αριθμ. 2766 πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, περικλείεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα ΑΒΓΔΕΑ και συνορεύει βορειοανατολικά σε πρόσοψη ΑΒ μήκους 22,70 μέτρων με δρόμο, νοτιοανατολικά σε πρόσοψη ΓΒ μήκους 96,30 μέτρων με δρόμο, νοτιοδυτικά σε πρόσοψη ΕΔΓ συνολικού μήκους 18,90 μέτρων με δρόμο και βορειοδυτικά σε πλευρά ΑΕ μήκους 84,70 μέτρων με τμήμα του 2366 κληροτεμαχίου ιδιοκτησίας αγνώστων. 6. ενός πρώην αγρού, εμβαδού

1.200 τ.μ., στη θέση "Δέση" (ήδη οικοπέδου στη γειτονιά "Γαργητός"), όπως εμφανίζεται στο από Οκτώβριο 1995 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Μ., το οποίο είναι προσαρτημένο στην υπ' αριθμ. 2766 πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, περικλείεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα ΑΒΓΔΑ και συνορεύει βόρεια σε πλευρά ΑΒ μήκους 145,20 μέτρων με 2325 κληροτεμάχιο ιδιοκτησίας Γεωργίου Στάμου, νότια σε πλευρά ΓΔ μήκους 142 μέτρων με 2327 κληροτεμάχιο πρώην ιδιοκτησίας Κωνσταντίνου Στάμου νυν αγνώστων, ανατολικά σε πρόσοψη ΒΓ μήκους 8,10 μέτρων με δρόμο και δυτικά σε πλευρά ΑΔ μήκους 9 μέτρων με 2292 κληροτεμάχιο πρώην ιδιοκτησίας Ε. Β.. 7. ενός οικοπέδου, εμβαδού 2.329,40 τ.μ., που βρίσκεται στη γειτονιά "Γαργητός", φέρει τον αριθμό 14 του Ο.Τ. 540, όπως εμφανίζεται στο από Μάρτιο 1996 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Μ., το οποίο είναι προσαρτημένο στην υπ' αριθμ. 2766 πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, περικλείεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΑ και συνορεύει βόρεια εν μέρει σε πρόσοψη ΓΔ μήκους 37,60 μέτρων με την οδό Αχιλλέα, πλάτους τεσσάρων (4) μέτρων και εν μέρει σε πλευρά ΕΖ μήκους 18,72 μέτρων με το υπ' αριθμ. 13 οικόπεδο ίδιου τετραγώνου, νότια εν μέρει σε πλευρά ΑΙ μήκους 20,94 μέτρων με το υπ' αριθμ. 15Ν οικόπεδο ίδιου τετραγώνου και εν μέρει σε πρόσοψη ΘΗ μήκους 19,56 μέτρων με ανώνυμη οδό πλάτους οκτώ (8) μέτρων, ανατολικά εν μέρει σε πλευρά ΔΕ μήκους 17,98 μέτρων με το υπ' αριθμ. 13 οικόπεδο ίδιου τετραγώνου και εν μέρει σε πρόσοψη ΖΗ μήκους 40,79 μέτρων με ανώνυμη οδό πλάτους έντεκα (11) μέτρων και δυτικά σε πλευρά εν μέρει ΒΓ μήκους 32,50 μέτρων και εν μέρει ΑΒ μήκους 21,51 μέτρων με το υπ' αριθμ. 54 οικόπεδο ίδιου τετραγώνου, ιδιοκτησίας Πατριαρχείου Αλεξανδρείας. Αφού η περιοχή του δήμου Γέρακα Αττικής κηρύχθηκε υπό κτηματογράφηση, με τη με αριθμό 245/9/09.09.2004 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού Κτηματολογίου και Χαρτογραφήσεων Ελλάδος "Ο.Κ.Χ.Ε." (ΦΕΚ 1434/Β'/Ι7.09.2004), διαπιστώθηκε η ολοκλήρωση της διαδικασίας καταχώρισης των πρώτων εγγραφών στα κτηματολογικά βιβλία του κτηματολογικού Γραφείου Κορωπίου για το Δήμο Γέρακα και ορίστηκε ως ημερομηνία έναρξης του κτηματολογίου

στην περιοχή αυτή η 17.09.2004. Τα ένδικα οικόπεδα έχουν λάβει τους εξής ΚΑΕΚ γεωτεμαχίου, ήτοι: το υπό στοιχείο (1) ακίνητο τον ΚΑΕΚ ..., εμβαδού 309 τ.μ., το υπό στοιχείο (2) ακίνητο τον ΚΑΕΚ ..., εμβαδού 611 τ.μ., το υπό στοιχείο (3) ακίνητο τον ΚΑΕΚ ... εμβαδού 235 τ.μ., το υπό στοιχείο (4) ακίνητο τον ΚΑΕΚ ..., εμβαδού 330 τ.μ., το υπό στοιχείο (5) ακίνητο τον ΚΑΕΚ ... εμβαδού 1.895 τ.μ., το υπό στοιχείο (6) ακίνητο τον ΚΑΕΚ ... εμβαδού 1.151 τ.μ. και το υπό στοιχείο (7) ακίνητο τον ΚΑΕΚ ... εμβαδού 2.326 τ.μ., φέρονται δε στα πιο πάνω κτηματολογικά βιβλία, κατά ποσοστό 62,50% εξ αδιαιρέτου, ως "άγνωστου ιδιοκτήτη", λόγω παράλειψης των εφεσιβλήτων και λοιπών συγκυριών να υποβάλουν δήλωση ιδιοκτησίας, σύμφωνα με το ν. 2308/1995. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι τμήμα, εμβαδού 215,90 τ.μ., του ως άνω υπό στοιχείο (1) οικοπέδου εμπίπτει στα υπ' αριθμ. 3153 και 3154 κληροτεμάχια της διανομής αγροκτήματος Γέρακα, εμβαδού 740 τ.μ. και 690 τ.μ. αντίστοιχα, όπως εμφανίζεται στον πίνακα συντεταγμένων (ΕΓΣΑ '87) και διάγραμμα, που έχουν επισυναφθεί στην υπό κρίση κύρια παρέμβαση, με τα κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία ΑΒΓΔΕΖΑ, ενώ τμήμα, εμβαδού 249,70 τ.μ., του ως άνω υπό στοιχείο (2) οικοπέδου εμπίπτει στο υπ' αριθμ. 4344 κληροτεμάχιο της διανομής αγροκτήματος Γέρακα, εμβαδού 620 τ.μ., όπως εμφανίζεται στον πίνακα συντεταγμένων (ΕΓΣΑ '87) και διάγραμμα, που έχουν επισυναφθεί στην υπό κρίση κύρια παρέμβαση, με τα κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία ΑΒΓΔΑ. Τα ανωτέρω εδαφικά τμήματα, που εμπίπτουν στα αναφερόμενα κληροτεμάχια, αποτελούν δημόσια διαθέσιμη εποικιστική έκταση και περιήλθαν στο κυρίως παρεμβαίνον με πρωτότυπο τρόπο, δεδομένου ότι αποτελούν τμήμα του αγροκτήματος Γέρακα, που απαλλοτριώθηκε με την υπ' αρ. 152565/1951 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας, βάσει της διάταξης του άρθρου 40 του Αγροτικού Κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 6 του Ν.Δ. 2185/1952. Ωστόσο, τα ως άνω υπό στοιχεία (1) και (2) οικόπεδα, στα οποία εμπίπτουν τμήματα των εν λόγω κληροτεμαχίων, αποδόθηκαν ως αποζημίωση, με την υπ' αριθμ. 1 πράξη εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης του ρυμοτομικού σχεδίου "Κέντρου" του Δήμου Γέρακα, η οποία κυρώθηκε με την υπ' αριθμ. 20409/Τ-1941/17.7.1992 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, νομίμως μεταγεγραμμένη, δυνάμει της οποίας

απαλλοτριώθηκε η ιδιοκτησία του δικαιοπαρόχου των εφεσιβλήτων με κτηματογραφικά στοιχεία 03-28-12 και ρυμοτομήθηκε για τη δημιουργία κοινόχρηστων και κοινωφελών χώρων. Οι εφεσίβλητες, ωστόσο, προέβαλαν πρωτοδίκως νομότυπα με τις έγγραφες προτάσεις τους (επικουρικώς) την ένσταση της καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος του Ελληνικού Δημοσίου επί των επιδίκων εδαφικών εκτάσεων και την επαναφέρουν προς εξέταση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ... Στην προκειμένη περίπτωση με βάση τα ανωτέρω, το γεγονός ότι τα επίδικα εμπίπτουν σε οικοπέδα, που αποδόθηκαν στον δικαιοπάροχο των εφεσιβλήτων, δυνάμει της αναφερόμενης πράξης εφαρμογής, σε συνδυασμό με την μακρόχρονη αδράνεια και παθητική στάση που επέδειξε το εκκαλούν τουλάχιστον από το έτος 1992, δημιούργησαν την εύλογη πεποίθηση σε αυτές (εφεσίβλητες), οι οποίες δεν γνώριζαν κατά το κρίσιμο χρόνο κτήσης και άσκησης του επίδικου δικαιώματος ότι μέρος των οικοπέδων που αποδόθηκαν στον άμεσο δικαιοπάροχό τους εμπίπτει σε δημόσια διαθέσιμη εποικιστική έκταση, και ότι, σε κάθε περίπτωση, το Ελληνικό Δημόσιο δεν επρόκειτο να ασκήσει την απορρέουσα από την κυριότητά του αξίωση, σε σχέση με τα επίδικα εδαφικά τμήματα. Η με την άσκηση του επίδικου δικαιώματος ανατροπή της υφιστάμενης κατάστασης, η οποία δημιουργήθηκε και ήδη παγιώθηκε από το έτος 1992 με αδράνεια του εκκαλούντος να προβάλει δικαιώματα επί των επιδίκων, με γνώμονα την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη δεν είναι ανεκτή, αφού θα έχει ως συνέπεια τη σημαντική μείωση της αξίας των οικοπέδων των εφεσιβλήτων και την εμπλοκή τους σε μακρόχρονο και πολυδάπανο δικαστικό αγώνα, προκειμένου να αποζημιωθούν. Με τα δεδομένα αυτά κρίνεται ότι το επίδικο δικαίωμα ασκείται καθ' υπέρβαση των ορίων που θέτει η καλή πίστη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του, δηλαδή ασκείται σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, καταχρηστικά, κατ' άρθρο 281 ΑΚ. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή η επικουρικώς προβαλλόμενη κατ' άρθρο 281 ΑΚ ένσταση των καθ' ων η κύρια παρέμβαση, ήδη εφεσιβλήτων και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της και να απορριφθεί, κατόπιν τούτου, η κύρια παρέμβαση ως ουσιαστικά αβάσιμη. Μετά ταύτα, εφόσον διαπιστώνεται η κυριότητα των αιτουσών επί των επίδικων

γεωτεμαχίων, κατά τα ως άνω ποσοστά εξ αδιαιρέτου, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να διαταχθεί η διόρθωση της πρώτης εγγραφής στα οικεία κτηματολογικά βιβλία, ώστε να καταχωριστούν αυτά, κατά πλήρη κυριότητα, στο όνομά τους, κατά τα ως άνω ποσοστά εξ αδιαιρέτου, αντί του εσφαλμένου "άγνωστος ιδιοκτήτης". Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ήχθη σε όμοια κρίση ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις, όσα δε αντίθετα ισχυρίζεται το εκκαλούν με την κρινόμενη έφεση ελέγχονται αβάσιμα- και κρίνονται απορριπτέα όπως και η έφεση στο σύνολό της.". Με τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο δεν ερμήνευσε ούτε εφάρμοσε εσφαλμένα την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, περιέλαβε δε στην προσβαλλόμενη απόφασή του σαφείς, πλήρεις και χωρίς κενά αιτιολογίες για το ότι η εκ μέρους του αναιρεσείοντος άσκηση του δικαιώματος διόρθωσης των κτηματολογικών εγγραφών στα διαφιλονικούμενα τμήματα, εμβαδού 215,90 και 249,70 τ.μ. αντίστοιχα, των δύο πρώτων οικοπέδων της αίτησης, εμβαδού 309 και 611 τ.μ. αντίστοιχα, ώστε να εμφανίζονται στην κυριότητά του τα τμήματα αυτά κατά τα ποσοστά συνιδιοκτησίας των αιτουσών, είναι καταχρηστική. Ειδικότερα, το Εφετείο στήριξε το αποδεικτικό του πόρισμα, στην εν γένει συμπεριφορά του αναιρεσείοντος, η οποία προηγήθηκε της άσκησης της αίτησης και συγκεκριμένα στο ότι τα 2 ακίνητα, στα οποία εμπίπτουν τα τμήματα αυτά, αποδόθηκαν ως αποζημίωση στο δικαιοπάροχο των αναιρεσίβλητων με την υπ' αριθμ. 1 πράξη εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης του ρυμοτομικού σχεδίου "Κέντρου" του Δήμου Γέρακα, η οποία κυρώθηκε με τη νομίμως μεταγεγραμμένη υπ' αριθμ. 20409/Τ-1941/17.7.1992 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, δυνάμει της οποίας απαλλοτριώθηκε η ιδιοκτησία του δικαιοπαρόχου των εφεσιβλήτων στην ίδια περιοχή, με κτηματογραφικά στοιχεία 03-28-12, και ρυμοτομήθηκε για τη δημιουργία κοινόχρηστων και κοινωφελών χώρων. Επίσης, στήριξε την κρίση του στην αδράνεια και παθητική στάση του αναιρεσείοντος, επί μακρό χρονικό διάστημα και δη από το έτος 1992, οπότε έγινε η "ανταλλαγή" των ακινήτων, έως το 2013, οπότε ασκήθηκε η κύρια παρέμβαση, η οποία, σε συνδυασμό με την προηγηθείσα ως άνω συμπεριφορά, δημιούργησε στις αναιρεσίβλητες εύλογα την πεποίθηση, οι οποίες δεν γνώριζαν, ότι

μέρος των οικοπέδων, που αποδόθηκαν ως αποζημίωση στον άμεσο δικαιοπάροχό τους από τον Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, εμπίπτει σε δημόσια διαθέσιμη εποικιστική έκταση, και ότι, σε κάθε περίπτωση, το Ελληνικό Δημόσιο δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Τέλος, δέχθηκε, ότι η άσκηση πλέον του δικαιώματος διόρθωσης της πρώτης εγγραφής, με την επιχειρούμενη ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε και ήδη παγιώθηκε από το έτος 1992 με αδράνεια του αναιρεσείοντος να προβάλει δικαιώματα επί των επιδίκων, με γνώμονα την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη, δεν είναι ανεκτή, διότι συνεπάγεται τη σημαντική μείωση της αξίας των οικοπέδων των αναιρεσίβλητων και την εμπλοκή τους σε μακροχρόνιο και πολυδάπανο δικαστικό αγώνα, προκειμένου να αποζημιωθούν. Έτσι, που έκρινε, το Εφετείο, αναφορικά με την παραδοχή, ως κατ' ουσίαν βάσιμης, της ένστασης καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος του κυρίως παρεμβαίνοντος και εντεύθεν απόρριψης της κύριας παρέμβασης, κατά το μέρος, που βάλλει κατά της αίτησης, δεν υπέπεσε στην αποδιδόμενη πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ., διότι δεν παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία και υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων στην ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ και τα αντίθετα υποστηριζόμενα με τον πρώτο (1ο), κατά το πρώτο μέρος του, λόγο αναίρεσης είναι αβάσιμα. Η δε αιτίαση του αναιρεσείοντος ότι, επιπλέον, με την προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάσθηκαν και οι διατάξεις του ΑΝ 1539/1938, σύμφωνα με τις οποίες το Δημόσιο θεωρείται εκ του νόμου νομέας των ακινήτων, τα οποία ανήκουν στην κυριότητά του, χωρίς να είναι αναγκαία η άσκηση διακατοχικών πράξεων επ' αυτών, αλυσιτελώς προβάλλεται, καθόσον με την προσβαλλόμενη απόφαση συνεκτιμήθηκε η γενικότερη μακροχρόνια αδράνεια (21 ετών) του αναιρεσείοντος με τα λοιπά προαναφερόμενα στοιχεία, με βάση τα οποία κρίθηκε, ότι το δικαίωμα του αναιρεσείοντος για διόρθωση των κτηματολογικών εγγραφών ασκήθηκε καταχρηστικά. Περαιτέρω, οι ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος με το δεύτερο και τρίτο μέρος του πρώτου λόγου της αναίρεσης, α) ότι δεν συμμετείχε στη διαδικασία έκδοσης της πράξης εφαρμογής, με την οποία παραχωρήθηκαν οι δημόσιες εποικιστικές εκτάσεις και β) ότι το Δημόσιο δήλωσε νομοτύπως τα τεμάχια της διανομής του Αγροκτήματος Γέρακα, στα οποία εμπίπτουν τα επίδικα εδαφικά

τμήματα, κατά τις πρώτες κτηματολογικές εγγραφές, είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι, διότι δεν εκθέτει, αν πρόβαλε αυτούς (τους ισχυρισμούς) ενώπιον του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου με λόγο έφεσης, πέραν του ότι δεν εκθέτει επιπλέον με τη μεν πρώτη αιτίαση, αν η Νομαρχία, ως δημόσια υπηρεσία, είχε ή δεν είχε την εξουσία να προβεί στην παραχώρηση των συγκεκριμένων ακινήτων ως αποζημίωση, με τη δε δεύτερη αιτίαση, αν πληροφορήθηκαν τη δήλωση αυτή εκ μέρους του Δημοσίου οι αναιρεσίβλητες, λαμβανομένου υπόψη ότι η επικαλούμενη δήλωσή του δεν καταχωρήθηκε ως πρώτη εγγραφή στα προς διόρθωση κτηματολογικά βιβλία. Ακολούθως, το Εφετείο κρίνοντας, όπως πιο πάνω αναφέρεται και με βάση τις ανωτέρω παραδοχές του, δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση, εξαιτίας ανεπαρκών αιτιολογιών, αφού εξέθεσε σ' αυτήν με πλήρεις, σαφείς και χωρίς λογικά κενά αιτιολογίες τα πραγματικά γεγονότα, που δέχθηκε, ότι αποδείχθηκαν, με βάση τα οποία κατέληξε στην παραπάνω κρίση του περί εφαρμογής του άρθρου 281 ΑΚ. Συγκεκριμένα, εκθέτει με σαφή και πλήρη αιτιολογία για ποιους λόγους είναι καταχρηστική η αξίωση του Δημοσίου, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η πλήρης απραξία του Δημοσίου, η οποία δημιούργησε την εύλογη πεποίθηση στις αναιρεσίβλητες, ότι το τελευταίο δεν επρόκειτο να ασκήσει την αξίωσή του, ενώ δεν ήταν απαραίτητο να αναφέρεται στην αιτιολογία της προσβαλλόμενης το είδος και η αξία των ακινήτων, που δόθηκαν από το δικαιοπάροχο των αναιρεσίβλητων σε εκτέλεση της πράξης εφαρμογής, διότι κρίσιμο στοιχείο για τη διαπίστωση της καταχρηστικότητας είναι, αν έγινε η "ανταλλαγή" των ακινήτων μεταξύ Δημοσίου και του δικαιοπαρόχου των αναιρεσίβλητων και όχι το είδος και η αξία των δοθέντων ακινήτων από τον τελευταίο (δικαιοπάροχο) στο Δημόσιο, όπως αβασίμως υποστηρίζει το αναιρεσείον. Με βάση τα ως άνω, το Εφετείο δεν παραβίασε ούτε εκ πλαγίου τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ και, επομένως, ο περί του αντιθέτου δεύτερος (2ος) λόγος αναίρεσης, από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Από τη διάταξη του άρθρου 79 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., κατά την οποία "αν τρίτος αντιποιείται ολόκληρο ή ένα μέρος από το αντικείμενο δίκης που

εκκρεμεί ανάμεσα σε άλλους, έχει δικαίωμα να παρέμβει κυρίως σε κάθε στάση της πρωτοβάθμιας ή της δευτεροβάθμιας διαδικασίας", σαφώς προκύπτει, ότι ο κυρίως παρεμβαίνων, ο οποίος γίνεται αντίδικος αμφοτέρων των αρχικών διαδίκων ως επιδιώκων την υπέρ αυτού έκβαση της δίκης, δεν μπορεί να επιζητεί με την παρέμβασή του την επιδίκαση σε αυτόν αντικειμένου διαφόρου εκείνου για το οποίο ερίζουν οι αρχικοί διάδικοι της δίκης, στην οποία παρενέβη ή πλέον του αντικειμένου αυτού (ΑΠ 7/2017). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 79, 80, 747 και 752 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, είναι δυνατή η άσκηση κυρίας ή πρόσθετης παρέμβασης, εφόσον βεβαίως συντρέχει η κατά το άρθρο 68 του ίδιου Κώδικα διαδικαστική προϋπόθεση της ύπαρξης εννόμου συμφέροντος στο πρόσωπο του παρεμβαίνοντος. Ειδικότερα, ενώ στη δίκη της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας το έννομο συμφέρον του παρεμβαίνοντος αναφέρεται στη θετική ή αρνητική διάγνωση του επίδικου δικαιώματος, στις περιπτώσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας τούτο συνίσταται στην παραδοχή ή απόρριψη της αίτησης αναφορικά με το ζητούμενο ρυθμιστικό μέτρο. Στην τελευταία αυτή δίκη, εφόσον η παρέμβαση του τρίτου επιδιώκει την απόρριψη της αίτησης, με την οποία ανοίχθηκε η δίκη ή τη ρύθμιση του επίδικου αντικειμένου κατά τρόπο διαφορετικό από εκείνον, που ζητείται με την αίτηση, πρόκειται για κυρία παρέμβαση (ΑΠ 1107/2018, ΑΠ 1020/2018, ΑΠ 1225/2017, ΑΠ 1427/2014, ΑΠ 1364/2014, ΑΠ 259/2013). Ακολούθως, με το άρθρο 9 § 1 του Ν 2664/1998 ορίζεται, ότι ακίνητα που δεν έχουν εγγραφεί ως ανήκοντα σε ορισμένο πρόσωπο και φέρονται στα κτηματολογικά βιβλία και στα λοιπά στοιχεία του Κτηματολογίου ως ακίνητα "άγνωστου ιδιοκτήτη" θεωρείται, ότι ανήκουν στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου, μόλις καταστεί οριστική η πρώτη εγγραφή. Στην περίπτωση αυτή, δημιουργείται υπέρ του Δημοσίου το κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 7 αμάχητο τεκμήριο και ισχύουν, όσα ορίζονται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου. Κατά δε το άρθρο 559 αρ. 9 περ. γ' του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο άφησε αίτηση αδίκαστη. Ως "αίτηση" κατά την έννοια αυτής της διάταξης, νοείται αφενός μεν κάθε αυτοτελής αίτηση των διαδίκων, δηλαδή κάθε αίτηση, με την οποία ζητείται η παροχή έννομης προστασίας, υπό

οποιαδήποτε νόμιμη μορφή αυτής, και η οποία δημιουργεί αντίστοιχη εκκρεμότητα δίκης, τέτοια δε αίτηση είναι ιδίως η της αγωγής, της ανταγωγής, της κύριας παρέμβασης, της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, κάθε ένδικου μέσου, της ανακοπής, της τριτανakoπής, αφετέρου δε κάθε μη αυτοτελής αίτηση των διαδίκων στη διαδρομή του δικαστικού αγώνα, εφόσον προκαλεί την ενέργεια του δικαστηρίου και έτσι συντελεί στην εξέλιξη της διαδικασίας για το σκοπό έκδοσης οριστικής απόφασης και εφόσον αποτελεί ιδιαίτερο κεφάλαιο της δίκης (ΑΠ 17/2017, 2200/2014, 1929/2014, 1741/2012, ΑΠ 748/2013, ΑΠ 651/2009). Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 578 του ΚΠολΔ, αν το αιτιολογικό της προσβαλλομένης απόφασης κρίνεται εσφαλμένο, αλλά το διατακτικό της ορθό, ο Άρειος Πάγος απορρίπτει την αναίρεση, εκτός αν υπάρχει έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, οπότε αναιρείται η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, εφόσον ο Άρειος Πάγος, διαπιστώσει ότι το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης είναι ορθό, απορρίπτει την αναίρεση χωρίς να αντικαταστήσει τις αιτιολογίες (ΟΛΑΠ 10/2007), εκτός εάν υφίσταται έννομο προς τούτο συμφέρον του αναιρεσείοντος, οπότε η απόφαση αναιρείται μόνο ως προς τις αιτιολογίες της (ΑΠ 540/2017, ΑΠ 2077/2014, ΑΠ 60/2011). Αν η αγωγή απορρίφθηκε ως ουσιαστικά αβάσιμη, ενώ έπρεπε να απορριφθεί ως νομικά αβάσιμη, η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος προς αναίρεση της προσβαλλόμενης απόφασης ως προς τις αιτιολογίες αυτής, κρίνεται κατά περίπτωση (ΑΠ 2077/2014). Εσφαλμένο αιτιολογικό κατά την έννοια της παραπάνω διάταξης υπάρχει, όταν κριθεί, ότι τα πραγματικά περιστατικά που ανελέγκτως δέχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση υπάγονται σε άλλο κανόνα δικαίου, εφόσον η υπαγωγή αυτή απολήγει σε πόρισμα όμοιο προς το διατακτικό της απόφασης. Ως αιτιολογικό δηλαδή κατά την έννοια της διάταξης αυτής νοείται η νομική αιτία, ήτοι οι διατάξεις του νόμου που συγκροτούν τη μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού (ΟΛΑΠ 30/1998, ΑΠ 911/2008). Επομένως, η ευδοκίμηση του λόγου αναίρεσης που αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια της ευθείας ή εκ πλαγίου παραβίασης κανόνα ουσιαστικού δικαίου από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ εξαρτάται από την ορθότητα όχι των νομικών αιτιολογιών, αλλά του διατακτικού της απόφασης, το

οποίο συνάπτεται αιτιωδώς με τις ουσιαστικές παραδοχές του δικαστηρίου (ΟΛΑΠ 27/1998, ΑΠ 1259/2020, ΑΠ 272/2019, ΑΠ 2027/2017). Στην προκειμένη περίπτωση, το αναιρεσεΐον με την κύρια παρέμβασή του ζήτησε να διορθωθεί η κτηματολογική εγγραφή σε ποσοστό 62,5 % επί των αναφερομένων τμημάτων των δύο πρώτων ακινήτων της αίτησης, τα οποία (δύο πρώτα ακίνητα) εμφανίζονται ως άγνωστου ιδιοκτήτη, ήτοι σε ποσοστό μεγαλύτερο από αυτό, που ζήτησαν οι αιτούσες και ανέρχεται συνολικά σε 38,888% αδιαίρετου (9,722 + 14,583% + 14,583). Ειδικότερα, το αναιρεσεΐον ζήτησε τη διόρθωση της πρώτης εγγραφής, ώστε να εγγραφεί το Ελληνικό Δημόσιο ως συγκύριο των εν λόγω εδαφικών τμημάτων κατά ποσοστό, ύψους 23,614% (62,5% - 38,888%), επιπλέον του σχετικού αιτήματος των αιτουσών. Μετά την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης, με την οποία απορρίφθηκε καθ' ολοκληρίαν η κύρια παρέμβαση ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, το κυρίως παρεμβαίνον με το 2ο λόγο της έφεσής του, παραπονέθηκε για την απόρριψη του ανωτέρω επιπλέον αιτήματός του. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αφού έκρινε, ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών ορθώς δέχθηκε την αίτηση κατ' ουσίαν και απέρριψε ως ουσιαστικά αβάσιμη την κύρια παρέμβαση, ακολούθως απέρριψε στο σύνολό της κατ' ουσίαν την έφεση. Ως εκ τούτου, με την προσβαλλομένη απόφαση απορρίφθηκε ως ουσιαστικά αβάσιμος και το ανωτέρω αίτημα του κυρίως παρεμβαίνοντος και δεν αφέθηκε αίτημα αδίκαστο, όπως αβασίμως υποστηρίζει το αναιρεσεΐον με τον τρίτο (3ο) λόγο της αναίρεσης από τον αριθμό 9 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ. Με την κρίση του αυτή, αν και με εσφαλμένη αιτιολογία, συνισταμένη στην κατ' ουσίαν απόρριψη του σχετικού αιτήματος (κριθέντος ως νομίμου), το δευτεροβάθμιο δικαστήριο κατέληξε σε ορθό απορριπτικό διατακτικό, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 79 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ, κατά τα προαναφερθέντα, ο κυρίως παρεμβαίνων δεν έχει αξίωση να του επιδικασθεί πλέον του αντικειμένου της δίκης. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ τέταρτος (4ος) λόγος αναίρεσης, με τον οποίο το αναιρεσεΐον, προσάπτει στη προσβαλλομένη απόφαση την πλημμέλεια της μη εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 79 και 752 του ΚΠολΔ, κατά παράβαση των οποίων, όπως υποστηρίζει, το Εφετείο δεν έκρινε ως αυτοτελή αίτηση

την κύρια παρέμβαση του Δημοσίου και απέρριψε αυτή στο σύνολό της, παρότι (η κύρια παρέμβαση) υπερέβαινε το αντικείμενο της δίκης, που είχε ανοίξει με την αίτηση των αναιρεσίβλητων. Δεν συντρέχει δε στο πρόσωπο του αναιρεσειόντος έννομο συμφέρον αποτροπής δεδικασμένου, ούτως ώστε να αναιρεθεί η προσβαλλομένη απόφαση μόνο ως προς τις αιτιολογίες της, καθόσον η απόρριψη στη προκειμένη περίπτωση από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο του ανωτέρω αιτήματος ως κατ' ουσίαν αβάσιμου αντί της απόρριψης αυτού ως μη νόμιμου δεν είναι δυσμενέστερη για το αναιρεσείον.

Κατ' ακολουθίαν τούτων, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης και να καταδικασθεί το αναιρεσείον στη δικαστική δαπάνη των αναιρεσίβλητων, που κατέθεσαν προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημά τους (άρθρα 176, 183 Κ.Πολ.Δ.), μειωμένη κατά τα άρθρα 22 παρ. 1, 3 του Ν.3693/1957, που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 52 αρ. 18 ΕισΝΚΠολΔ, 5 παρ. 12 του Ν. 1738/1987 και 2 της Υ.Α. 134423/1992 (Οικονομικών και Δικαιοσύνης).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 1-11-2019 αίτηση (αριθμ. κατάθ. 997/1-11-2019) για αναίρεση της 6076/2018 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Και

Καταδικάζει το αναιρεσείον στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των αναιρεσίβλητων, το ύψος των οποίων ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 3 Δεκεμβρίου 2021.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 14 Ιανουαρίου 2022.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ